

[Hanne Reintoft.]

vil give hver mand nogen som helst indflydelse. Målet for et socialistisk parti bør derfor være at afsløre, at hele denne fondstanke er et overgreb på løn, der retmæssigt skulle tilkomme lønarbejderne. Målet bør være hele tiden at understøtte, at ideer om fonds og arbejderaktier ikke på noget tidspunkt må standse kampen for lønforbedringer eller for ægte medindflydelse og medbestemmelsesret på virksomhederne og snarlig overtagelse af nøgleindustrierne.

Skulle et socialistisk parti snakke om fonds, måtte det blive krav om fondsmidler indbetalt af arbejdsgiverne sammenføjet med en lovgivning, der ved prisbegrænsende love hindrede, at udgifterne blev læsset på varerne. Hvis lønmodtagerfonds mod et sådant partis vilje blev aktuelle, må målet være at advare lønmodtagerne imod dem og samtidig skaffe den størst mulige indflydelse på administrationen af deres egne pengemidler og ikke, som bl. a. SF, overlade det til bestyrelser, der ifølge deres sammensætning må komme til at tjene arbejdsgeberinteresser.

Ingen af disse tanker ses i SF's forslag. Tværtimod er man røget lige på limpinden i sin iver efter at være med til at skjule de dybe modsigelser, der er i vort samfund, modsigelser, der ikke mindst kommer for dagen i øjeblikket.

Det er for trættende at gå i detaljer med alle SF-forslagene, men nogle af dem vil jeg gerne kommentere lidt nøjere ud fra de her fremførte tanker.

Forslaget om oprettelse af Danske Erhvervs Investeringsfond og i tilslutning hertil udstedelse af for 10 milliarder kr. værdifaste statsobligationer over to finansår kan vi ikke støtte. Man behøver ikke at oprette specielle fonds for at afbøde de effektivt arbejdende virksomheders vanskeligheder med at skaffe sig kapital til udvikelse, hvis man ellers vil gribe om nældens rod. Det er nok rigtigt, at hele udviklingen for tiden giver dem såkaldte vanskeligheder; men det vil være langt simplere og enklere at afbøde dette ved at indføre en effektiv investeringskontrol, der hindrer, at den kapital, der dannes over den nuværende opsparing, finder anvendelse til forskellige fidusinvesteringer og uproduktive formål. Siden adgangen til at foretage skat-

tefri ekstraordinære afskrivninger blev indført, ved alle her, at der er foretaget kæmpemæssige investeringer i formål, som nok er privatøkonomisk profitable i kraft af skattefritagelsen, men som ingenlunde er rentable eller produktive set ud fra et samfundsøkonomisk synspunkt. Det er disse investeringer, man skal kæmpe for at komme til livs, i stedet for at sikre deres eksistens med lønmodtagernes penge. Man glemmer at sørge for for samfundet livsnødvendige investeringer, medens andre interesser uhindret kan plejes. Kommer man dem til livs gennem effektiv investeringskontrol eller ved at afskaffe de skattefri afskrivninger, eventuelt ved begge dele, skal det nok vise sig, at der er tilstrækkelig kapital til at tilfredsstille alle berettigede og alle økonomisk velmotiverede investeringsønsker.

Man må også sige, at det er helt naivt, når SF mener, man kan afsætte for 10 milliarder kr. statsobligationer i løbet af to år, uden at det vil få konsekvenser for kurserne på obligationsmarkedet som helhed. Tanken med sådanne værdifaste statsobligationer forekommer også urimelig af andre grunde. Ifølge SF-forslaget skal de indfris over 30 år ved udtrækning af lige store andele. I gennemsnit skal emissionen således løbe over 15 år, men det er ikke muligt at overse, hvorledes prisudviklingen vil forme sig i så lang en periode. Obligationskøberne vil derfor arbejde med en betydelig sikkerhedsmargen, eller risikomargen, ved kursfastsættelsen, hvilket vil resultere i, at kursen ansættes, så den giver en højere effektiv rente end almindelige obligationer. Man må antage, at SF kender til de erfaringer, der er gjort i andre lande, f. eks. Finland og Israel, hvor systemet med værdifaste obligationer har været prøvet og har medført disse resultater. I sådanne tilfælde vil statskassen og i sidste instans som sædvanlig selvfølgelig skatteyderne kun blive påført meget betydelige tab.

Må jeg om forslaget om anbringelse af midlerne i visse selskaber m. v. sige, at det næppe kan give anledning til principielle betragtninger af særlig rækkevidde. Det burde være en selvfølge, at de omhandlede selskabers og foreningers midler til gavn for de forsikrede anbringes så sikkert som muligt, og at de derfor i hvert fald næppe bør anvendes til køb af aktier i enkeltvirksom-